

ESTHER FERRER

Poemas

15.9 > 5.11.22

Inauguració: dijous 15 de setembre, 18 h.

Lloc: àngels barcelona. C. Pintor Fortuny, 27.

15.9.22, 18 h.

Conversació entre Esther Ferrer i Claudia Segura

(conservadora d'exposicions i de la col·lecció del MACBA)

Lloc: Espai 2, àngels barcelona;. C. Dels àngels, 16.

Aforament limitat. Reserva de plaça: info@angelsbarcelona.com

"Els números primers tenen ritme. Un ritme intern que mai no es simètric, si no asimètric, com el ritme de l'univers. L'univers s'expandeix, i de manera semblant ho fan també els números primers, com més s'avança en la sèrie, més gran és la distància entre ells" Esther Ferrer, Paris, 2022.

En un moment on cada dia es fa més evident que les matemàtiques i els algorismes controlen molts aspectes de la nostra vida, el treball d'Esther Ferrer sobre els números primers cobra nous sentits.

El fil conductor de l'obra de l'artista és la performance, però el seu interès per l'espai, el temps i el ritme, pren una altra forma en el treball minuciós i mental que realitza amb els números primers des dels anys 70. A través de diferents sistemes visuals que l'artista inventa genera constel·lacions que es despleguen sobre fusta, paper o llenç desvetllant un possible ritme intern del números primers, una harmonia geomètrica. Una feina en què Esther sembla aliar-se amb els nombres primers per donar forma a l'atzar, al caos i deixar obertes noves preguntes sobre el món contemporani.

Aquesta exposició ens invita a aproximar-nos a una selecció d'obres de la seva sèrie *Poemas de los números primos*, explorant la poesia i el ritme d'aquests números.

BIO Esther Ferrer (Sant Sebastià, 1937), pionera de la performance i artista multidisciplinària. Desplega la seva pràctica artística a través de l'acció, de fotografies, instal·lacions, maquetes, objectes intervinguts o fins i tot obra sonora.

El seu treball s'inscriu en el corrent d'art minimalista i conceptual, iniciada en la dècada dels 60 del segle XX, que té a Stéphane Mallarmé, Georges Perec, o Fluxus com a referents, així com en els feminismes històrics. Va començar a participar en les activitats del grup ZAJ (juntament amb Walter Marchetti, Ramon Barce i Juan Hidalgo) el 1967 fins a la seva dissolució el 1996, període en que va entrar en contacte amb l'artista John Cage.

A partir del seu propi cos, Esther Ferrer explora les idees d'espai, temps, infinit, atzar... qüestions que també trasllada a la seva obra plàstica. La repetició, el ritme, el rigor i la poesia, són molt presents en les seves sèries com *El llibre del sexe*, *El llibre dels caps* i *El Poema dels nombres primers*. També el sentit de l'humor i la qüestió de gènere són una constant en el llenguatge de l'artista.

En paral·lel a la seva pràctica artística, cal destacar la seva important labor teòrica, desenvolupada tant en les seves col·laboracions periodístiques per a diverses publicacions com en cursos i tallers oferts en universitats europees i americanes.

Al llarg de la seva extensa carrera, Esther Ferrer ha participat en nombrosos festivals d'art d'acció i ha exposat la seva obra en diferents museus, tant a Espanya com a l'estranger. Així mateix, ha estat objecte de diversos reconeixements: en 1999 va representar a Espanya a la Biennal de Venècia; el 2008 va ser guardonada amb el Premi Nacional d'Arts Plàstiques; el 2012 amb el Premi Gure Artea del Govern Basc, i el 2014 amb el Premi Velázquez d'Arts Plàstiques (Espanya). També ha rebut el Premi MAV (Dones en les Arts Visuals) (Espanya), el Premi Marie Claire de l'Art Contemporani (França).

Entre les seves exposicions individuals destaquen: "Totes les variacions són vàlides, inclosa aquesta" en el Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia de Madrid (2017), "Espais entrelaçats" en el museu "Guggenheim de Bilbao (2017) el seu individual en Centre Nacional de Dansa de París (2018) i "Face B. Image Acte-portrait en el MAC/VAl (Musée d'art contemporain du Val-de-Marne) (2014). A la fi de 2022 presentarà una individual a la ciutat de Frankfurt. La seva obra es troba en importants col·leccions públiques i privades com el Museu Reina Sofia, MACBA, IVAM, ARTIUM, CGAC, Guggenheim Bilbao i Fundació La Caixa, així com en col·leccions de referència a França com la del Centre d'Art Pompidou i la col·lecció Nacional d'Arts Plàstiques de França, entre altres.

